

eller kommunalpolitisk Holdning eller Partistilling i den ene eller den anden Retning.

Dette Forslag anse vi for ganske overordentlig væsentligt, og dette har jo ogsaa tidligere været Landstingets Standpunkt. Betydningen deraf viser sig allerede deri, at det var paa dette Punkt, Sagen strandede, sidste Gang den var i Fællesudvalg; man kom ikke en Gang til at behandle de andre Dissenspunkter, da man ikke kunde blive enig om dette. Jeg haaber nu, at det vil være muligt at faa det andet Ting til at høje sig i den Retning, som Landstinget tidligere har fastholdt og forhaabentlig vedblivende fastholder; thi uden det forudsar jeg, at Sagen atter vil strande. Der er ogsaa mange andre Punkter, hvor vi ere uenige med Lovforslaget, netop hvad Nævningerne angaar, det kommer jeg til senere at berøre; men intet af dem har saa megen Betydning som dette Punkt. Man kan tænke sig Overenskomster paa andre Punkter, man kan tænke sig Mellemveje i de andre Dissenspunkter, men her gælder det, saa vidt jeg kan se, et Enten — Eller. Men i øvrigt have vi med Hensyn til Nævningernes Kaldelse ganske sluttet os til Lovforslaget. Alt andet, alle de andre Dissenspunkter med Hensyn til Nævningernes Kaldelse, som tidligere vare Folketinget og Landstinget imellem, ere, dels med en heldig Haand fra den højterede Justitsministers Side, og dels fordi vi ikke have ment, at de vare af nogen væsentlig Betydning, fjernede, saaledes at der i Grunden paa dette Punkt kun foreligger dette ene Dissenspunkt; alt andet have vi kunnet samle os om.

Med Hensyn til Udskydningen henviser jeg til, hvad jeg før bemærkede angaaende Meddelelserne. Med Hensyn til disse Udskydelser, som kunne foregaa paa forskellige Stadier og under forskellige Former, er det saavel i Udskydernes som i de udskudtes Interesse — hvad ogsaa Lovforslaget har anerkendt —, at derom maa ikke finde Meddelelse Sted. Der maa altsaa ikke ske Meddelelse af de Personer, som overvære Mødet, som maa være lukket for selve Udskydningens Vedkommende, og heller ikke maa der ske offentlig Meddelelse, da det vil kunne give Anledning til Ubehageligheder til alle Sider og til, hvad der er værre.

Efter at have forladt dette Emne kommer jeg til Sagførerstillingen. Der vil jeg blot bemærke, at der har været forelagt os et Andragende om Adgang for autoriserede Sagførerfuldmægtige til i

højere Grad at faa Lejlighed til at deltage i den mundtlige Procedure, end der i Lovforslaget er tiltænkt dem. Vi have haft dette Spørgsmaal under Overvejelse, men ikke fundet, at der paa dette Punkt var Anledning til at aabne dem større Adgang til at deltage i mundtlig Procedure end den, der er tænkt i Lovforslaget, nemlig ved Underretterne.

Under Nr. 47 indføres et nyt Kapitel om Sagførersamfund og Sagførerraad, som ikke findes i Lovforslaget og heller ikke fandtes i alle de Lovforslag, som ere fremgaaede af den sidst nedsatte Kommissions Betænkning, hvorimod et saadant Kapitel fandtes i den ældre Kommissions Betænkning. Man lod det den Gang falde, fordi der ikke var Stemning for det i Sagførerverdenen. Men i en os forelagt, til Justitsministeriet rettet Skrivelse af Aar 1900, den Gang der altsaa var Tale om et Lovforslag, udtales det udtrykkelig fra Sagførerverdenens Side, at Sagførereforeningen, altsaa den frivillige Forening, vel for nogle Aar siden fjernede de Bestemmelser i Vedtægterne, der gave Sagførerraadene en vis disciplinær Myndighed, men det bemærkes, at det dog maaske kun var et ikke særdeles stort Mindretal blandt Sagførerne, særlig i København, der havde Uvillie mod at underkaste sig et disciplinært Skøn, og at det turde være yderligere Tvivl underkastet, om denne Uvillie ogsaa vilde være til Stede overfor et Sagførerraad, hvis Myndighed var given i en af Staten vedtagen Lov, og der fortsættes saa med yderligere Bemærkninger. Den Tanke, her var udtrykt, gav Anledning til igen at optage Spørgsmaalet om saadanne Sagførersamfunds og Sagførerraads offentlige Organisation i Modsætning til de frivillige med en vis disciplinær Myndighed. Vi have heller ikke Grund til at antage, at der nu er nogen Uvillie i Sagførerverdenen mod selve Tanken, og det særlig af den Grund, at den disciplinære Myndighed, der her indrømmes, dog i alle vigtigere Tilfælde er Paaanke undergiven til Landsretten, saaledes at ingen Sagfører behøver at finde sig i en Afgørelse, truffen af hans Kolleger alene, i alt Fald ikke naar det gælder saadanne Ting som Irettesættelser, Bøder over en vis ringe Størrelse, Forbud mod Udførelse af enkelte Sager eller Forretninger eller Suspensioner. Under disse Omstændigheder er den disciplinære Myndighed saadanne Garantier undergiven, at ingen Sagfører behøver at frygte. Paa den anden Side er en saadan Disciplinærmyndighed, en Overvaagen fra et Sagfører-